

Kapitola 20. Dualita a non-dualita

Předcházející část: Kapitola 19. Komentáře a příklady

Kapitola 20

DUALITA A NON-DUALITA

VĚDA A DUCH

Otázka: Jak můžeme propojit vědu s duchovností?

Odpověď: Stačí si jednoduše uvědomit, že všechno můžeme v životě popsat z hlediska dvou různých úhlů pohledu neboli kategorií myšlení: lineární a nelineární. Oblast běžného myšlení (lineárního) je svázána s formou, logickou postupností i vnímáním, které rozdělují, určují a kategorizují. Vědecký svět se nachází v newtonovském paradigmatu reálnosti, v jeho jazyku a vyjádřeních, jako matematika, věda a technologie. Vysvětlení jsou v Newtonovském paradigmatu založena na připuštění hypotetického procesu, který se nazývá kauzalita. On popisuje síly a míry času, trvání, vzdálenosti, rychlosti, hmotnosti i dimenze. Taková forma vnímání a její jazyk dovolují dělat celkem přesné předpovědi. Pokud vycházejí události za hranice předpokládaného a pochopitelného nebo toho, co lze objasnit různými výpočty a měřeními, pak se data tradičně ignorují nebo vyřazují z úvah jako šum nebo chaos. Takovým způsobem je newtonovské paradigma – definované, logické, předvídatelné a doplňuje se lingvistikou, tradiční sémantikou i vysvětlením pomocí kauzality.

Je to také oblast ega, ve které vnímání zadává kategorie „protikladů“. Nedostatek tohoto paradigmatu je to, že promítá myšlenkový mechanismus poznání na pravděpodobně existující individuálně „objektivní“ Vesmír, který existuje nezávisle na pozorovateli. Toto paradigma nepřipouští nejdůležitější, neoddělitelný substrát subjektivity, který je základem každého pokusu a pozorování neboli tak zvaného vědeckého popisu. Tento nedostatek odkrývá skrytý epistemologický kaz: Veškerá předpokládaná objektivita je zcela a úplně založena na subjektivitě, která je neustále přítomna jako nutné poznání všeho „objektivně“ možného.

Samo tvrzení, že objektivní existuje, je samo o sobě subjektivní. Veškeré informace, znalosti i univerzálnost zkušenosti – jsou produkty subjektivity, která je neoddělitelnou potřebou života, poznání, existence i mysli.

Není možné žádné tvrzení, které nebude ve své podstatě neoddělitelně subjektivním. Na vnímání je založen živočišný svět, pocity, lidské emoce a motivace typu „líbí se – nelíbí se“. Následně se rozšiřují do psychologických mechanismů, názorů a individuálních rysů. Ve světě vnímání jsou rozdíly bezpodmínečně nutné, vše určují a i cennost, přijatelnost i uspokojení / neuspokojení jsou zadány v rámci kontrastních párů protikladů – přitažlivosti i odmítnutí. Vede to ke snaze nebo vyvarování se i k určení hodnoty a přijatelnosti, které se nakonec stávají převládajícími ve společnosti.

Kromě hmatatelného a viditelného lineárního, logického světa příčiny, následku a formy, založeného na vnímání, existuje nekonečná, všeobjímající sféra, která je popisována jako „nelineární“. Věda ji akceptovala teprve nedávno v rámci „teorie chaosu“ a „nelineární dynamika“. Studium nelineární dynamiky začalo zcela nedávno, díky novým rychlým počítačům, které mohou sledovat ultra minutové události, které byly dříve ignorovány jako stochastické (nemající význam), neurčitelné a nacházející se za hranicemi světa předpověditelného řádu.

Aby byla „objektivní“, věda vyloučila lidské elementy pokusu s výjimkou intelektuálních. Na druhé straně, psychologie a psychoanalýza mají co do činění s neviditelnou oblastí pocitů, variant, hodnot, smyslů i se samou podstatou života. Veškerý život je ve své podstatě nelineární, nezměřitelný i nedefinovatelný. Je čistě subjektivní. Všechno skutečně významné a smysluplné je v lidském životě nelineární, neviditelné a nezměřitelné. Je to oblast duchovnosti, života, vědomí, poznání i bytí. Je to oblast subjektivního, oblast schopnosti přežít, bez které by znalosti neměly význam. Věda ignoruje tento základ života, předává jeho „názor“ význačným a důležitým disciplínám – filozofii, metafyzice a mysticismu.

Kvalitami zkušeností, majících obrovský význam pro lidský život (láska, inspirace, úcta, radost, štěstí, klid, uspokojení, zaskočenost i naplnění tužeb), věda prakticky pohrdá. Je rozšířen názor, že taková témata jsou „nevědecká“ a proto jsou přenechány filozofii a literatuře. Dokonce i psychologie je omezena experimentálními daty a teoriemi Skinnera a Pavlova: bílé myši a páky dávají potěšující, logická statistická data, vztahující se ke stimulům a reakcím na ně ve sterilní atmosféře akademické laboratoře.

Nelineární oblast je neviditelná, nemá formu a nachází se za hranicemi času a dimenzí. Zdroj síly a tvoření se nachází v neviditelné, nelineární oblasti a díky úsilí vůle může přijmout formu. Takže viditelný svět – je svět následků a vzájemného působení sil. Pouze díky inspiraci a vůli vzniká akce, mající schopnost realizovat možnosti a varianty.

Za účelem pochopení můžeme uvést srovnávací charakteristiky lineárního a nelineárního. Nicméně je třeba chápat, že nejsou rozděleny, ale jsou obsaženy v sobě navzájem, nelineární v sobě obsahuje lineární, stejně jako ne-forma v sobě obsahuje všechny formy. Takže, neexistují dvě různé reality, ale jedna a ta sama, jen jsou pozorovány ze dvou různých úhlů pohledu. V souladu s běžnou analogií hovoříme o digitálním a analogovém, levé i pravé hemisféře mozku, holistickém i konkrétním nebo ohraničeném a neohraničeném, předpokládaje, že existují dva různé kontrastní přístupy k realitě.

Newtonovský lineární	Nelineární
Dualita	Non-dualita
Forma	Ne-forma
Viditelné	Neviditelné
Násilí	Moc
Čas	Bezčasovost

Lokální	Nelokální
Omezené	Neomezené
Etapa	Věčnost
Vnímání	Vidina
Kvalita	Podstata
Vědět „o“	Být
Dimenze	Neměřitelné
Hmatatelné	Nehmatatelné
Přání	Inspirace
Lokální	Roztroušené
Pohyb	Nehybnost
Slyšitelné	Tiché
Matematické	Nepředvídatelné
Cestovat	Stát
Fakt	Smysl
Rozdíl	Shoda
Oddělenost	Jednota
Zřejmý	Rozptýlený
Začátek/konec	Pokračování
Konečné	Nekonečné
Trvání	Bezčasovost
Struktura	Kvalita
Následek	Zdroj
Postupné	Současné
Konkrétní	Společné
Pozorování	Poznání

Newtonovský lineární	Nelineární
Přání	Motivace
Přeměny	Neměnnost
Zranitelné	Nezranitelné
Mysl	Vědomí
Přání	Uspokojení
Konflikt	Klid
Stres	Lehkost
Důkaz	Samozřejmost

Ego	Duch
Materiální	Nemateriální
Kontrolovatelné	Použitelné
Vyčerpávající	Nevyčerpateľné
Rozdělené	Všudypřítomné
Pozorovat	Znát
Obsah	Kontext
Hmota	Život
Objekt	Subjekt
Vně	Uvnitř
Exkluzivní	Inkluzivní
Fyzické	Metafyzické
Věc	Pozorovatel
Buď-anebo Tady-tam	To i to
Rozdělené	Všude
Část	Spojené
Nutit	Pomáhat
Adrenalin	Endorfiny
Tužba	Provedení
Napětí	Odpočinek
Nedokončené	Dokončené
Cézar	Bůh
Cena	Hodnota JÁ
Závislé	Nezávislé
Iluze	Realita
Dočasné	Nekonečné
Světské	Duchovní
Popsatelné	Nevyjádřitelné
Setřené	Podpořené

Newtonovský lineární	Nelineární
Cena	Hodnota
Impulsivní	Spontánní
Relativní	Absolutní
Minulost/budoucnost	Skutečné
Omezené	Transcendentální

Vědecké	Mystické
Objekt	Pole
Dostávat	Dávat
Definice	Význam

Otázka: Jak se dostat z vlivu protikladů?

Odpověď: Vědomí to provádí automaticky, když dosáhne pochopení cestou přemýšlení, seznámení se, modlitby, meditace nebo inspirace. Napomáhají tomu také slova nebo úroveň vědomí učitele. To, co je nemožné na jedné úrovni vědomí, se stává zřejmým a jednoduchým na vyšší úrovni. Člověk to je zároveň duch i tělo; proto v každé době existuje jak v lineární tak i nelineární realitě. Tělo si, pokud není prozářené vědomím a subjektivním poznáním, neuvědomuje své bytí. Je aktivní pouze tehdy, když má motivaci a nabízí se nějaký smysl, například touha uspokojovat se pocity života.

Když člověk nebo zvíře „ztrácí sílu ducha“, umírají. Když životní síla nebo duch již více nenaplňují tělo energií, duch opouští ego a přechází do jiné dimenze. I když je dimenze jiná, úroveň vědomí ducha je stejně možné kalibrovat obyčejným svalovým testem. Někteří duchové opouštějí tělo ve stavu radosti, extáze a blaženosti. Druzí to dělají ve stavu úpadku – zlosti, viny nebo nenávisti. Je zřejmé, že ty stavy budou mít vliv na to, kam bude směřovat duch, který se tradičně nazývá duše nebo nemateriálním aspektem života. Když duch opouští tělo, to, kam se dostane, souvisí s jeho úrovní vědomí, určeným kalibrační frekvencí. Předpokládá se, že může jít o různé úrovně pekla, očištění, limbu, ráje i nebeských sfér, ale také i jiných astrálních rovin („niterné plány“) nebo jemných sfér.

Podobně jako zátka na vodě nebo horkovzdušný balon v oblacích se duch pozvedá na svou úroveň vztlaku v nekonečných oblastech energetických polí vědomí. Neúčastní se toho vnější „soud“ nebo Božský zásah. Každá bytost vyzařuje svoji podstatu a tím i určuje svůj osud. Taková je dokonalá Boží Spravedlnost. V souladu s vlastní volbou se stává duch tím, co si zvolil. Ve všech realitách se každou sekundu odehrává volba absolutní reality, která je přítomna vždy a absolutní volba které vede k osvobození.

Podle analogie můžeme říci, že duše, spojená s fyzickým tělem nebo oddělená od něho se v něčem podobá částici v magnetickém poli. Přitahování a odpuzování částice závisí od jejího rozměru, náboje, polarity i polohy ve velkém poli; včetně gradientu energie, síly a různých kvalit, které přitahují nebo odpuzují částici. Všechny možnosti i nahodilosti jsou odrazem stavu vědomí nebo úrovně rozvoje osobnosti uvnitř Všeho. Je to nevyhnutelné, protože člověk je „součástí“ Všeho. Je možné říci, že každá úroveň vědomí je v poli ukázána jako „zdroj přitahování“ – tak se o tom hovoří v *teorii chaosu*.

Takový mechanismus lze spatřit v běžném životě lidí, se vším, co se jim líbí nebo nelíbí, v přitahování nebo odpuzování, v obraze stylu života, výběru profese, společenském chování, zvycích, slabých i silných stránkách i v klanové příslušnosti.

Otázka: Existují jednoduché prostředky nebo techniky, napomáhající evoluci?

Odpověď: Rozlišujte „toto“ a „to“, „kdo“ a „co“, „záměrné“ a „automatické“, „pozorovatele“ i „pozorované“. Most je možné přejít, když je určen pozorovatel / svědek nebo uvědomění se a vědomí. Je to podobné, jako rozdíl mezi schopností slyšet a vidět a tím, co je slyšet a vidět.

Oko „JÁ“ je „JÁ“, které dává malému „Já“ schopnost poznávat. Kdyby Slunce nesvítilo, nebylo by nic vidět. Bez světla „JÁ“ by malé „Já“ nevědělo o své existenci. Bez uvědomění si vědomí ani tělo ani ego by nevěděli o existenci jeden druhého. Svátost odráží to, že Božství je zdrojem existence Všeho Jsoucího, včetně „JÁ“.

Nekonečné, bezčasové, non-duální „JÁ“ svítí ve světě duality a vnímá jako „JÁ“. Pro malé „Já“ je charakteristické nevnímat jeho skutečný zdroj. Ego zpočátku odmítá zdroj a tvrdí, že je oddělené, autonomní, nezávislé a samostatné. Poté, když se ego povznese na úroveň logiky a intelektuálních schopností, dosahuje hranice a začíná hledat odpovědi vně sebe. Nicméně, na nižších úrovních intelektuální evoluce je intelekt náchylný k pýše, přisvojuje si všechny schopnosti nebo akce, potvrzuje své autorství a má se za vrchol evoluce.

Zralý intelekt dříve nebo později uvolňuje duchovní informaci a začíná k ní směřovat. Opět může být oslepen pýchou a touhou potvrdit svůj stav. Smíření, po získání větších zkušeností a seriózní duchovní činnosti, oslabuje sevření intelektuálního ega a dovoluje hlouběji prožívat stále vyšší stavy duchovního poznání.

Tento práh to je dar, který doprovází snahu milovat a vyvolaná jím inspirace vede k přechodu do oblastí klidu a radosti. Soucit se stává dominujícím rysem a přeměňuje vnímání a vidění. Po zakončení tohoto procesu se „Já“ rozpouští v „JÁ“. Tato úroveň, kalibrovaná s hodnotou 600, odpovídá úrovni vědomí, která je běžně nazývaná Osvícení. V této etapě nás může blaženost zbavit rozumu natolik, že bude nemožné fungovat dále. Nicméně pokud se vzdáme samotné blaženosti ve jménu Boha, dostaneme se do stavu Mudrce. Když tato etapa dozrává, následuje nebo nenásleduje návrat do světa, ve kterém Boží Vůle určuje vše probíhající.

Otázka: Mizí uvědomění si „Já“? Vždyť ego se bojí smrti.

Odpověď: Když se malé „Já“ rozpouští v „JÁ“, pociťuje se jako rozšíření: z omezeného, přechodného a zranitelného – k nesmrtelnému, nekonečnému Všem, které přesahuje všechny světy i Vesmíry. Tak se stává „JÁ“ nepodřízeným smrti nebo zrození, protože existuje mimo čas. Nejasnost „Já“ je výsledek nesprávného definování vnímání tak jak představuje veškerou Realitu.

Otázka: Co znamená fyzická smrt?

Odpověď: Kupodivu, nikdo neprožije svoji smrt. Samozřejmě prožíváme okolnosti předcházející smrti. Když však nastupuje sama fyzická „smrt“, člověk okamžitě opouští své tělo, bez jakékoliv námahy a jen pozoruje smrt těla. Po oddělení se od těla, ten, kdo v něm dříve pobýval, si začíná uvědomovat, že je duch. Někde v této

etapě začíná odmítání. Následně je duch přitahován k místu určení, na základě výsledku přitahování a odpuzování, automatických důsledků evoluce duše.

Svoboda volby je zaručena. Spasení napomáhá věrnost duchovní pravdě a jejím učitelům. Boží Milost je nekonečná a bezpodmínečná. Pouze duše má sílu určovat svůj osud. Každou duši přitahuje odpovídající úroveň. Vše znající není schopno nespravedlnosti a nadržování. Proto bude „každý vlásek na hlavě každého spočítán“ díky nekonečnému poznání v této oblasti. Nikdo nepřichází nepovšimnut a bez následků.

Otázka: Kam kráčí věda?

Odpověď: Pochopení základní struktury materiálního světa dosáhlo důležitého pokroku, když vědci našli a ukázali poslední, nezachytitelné „tau neutrino“. Věda, pravděpodobně, zaměří svůj zájem na epistemologii, protože pokračováním funkce vědy se stane studium samotného vědomí. Aby bylo možné pokračovat v práci, je nutné velmi přesně chápat, proč člověk zná a jak ví, že zná.

Zjistí se, že je Vesmír – extrapolace lidských kategorií vzdělání a zpracování koncepcí. Nakonec lidstvo překoná omezení Newtonovského paradigmatu reality (úroveň vědomí 499), což otevře cestu ke studiu procesů Přírody a samotného života, přesahujících logiku, formu, vnímání i dualitu.

Hovory s duchy se stanou legitimními a výzkumníci budou hledat uvnitř a ne vně. Směřování k objektivní Realitě se stane zcela subjektivním a tento objev je sám o sobě cestou k Osvícení. Lidstvo se bude pozvedávat stále výše a výše a časem dosáhne jednoty, kdy každý žije ve prospěch Všeho.

Evoluce se stala možnou teprve v posledních letech. Společné pole vědomí lidstva se zvyšuje. Velmi důležitý je ten fakt, že přesáhlo hranici kritické úrovně Integrity (Pravdy) – 200 – a pozvedlo se na dnešní úroveň – 207. Každý projev dobra, úcty, odpuštění nebo lásky má vliv na všechny. Dokonce i ve fyzickém světě jsou dimenze, které mohou být odhaleny, například překonat rychlost světla (jak napsal Lion Vang v časopise Nature, 20. 7. 2000). Vesmír se rozšiřuje stále více a více. Znalost podstaty vědomí přináší velmi rychle pochopení neustále se odhalujících schopností a objevů. Cesta vede od vědění k Vědění, od vnímání k Vševědění. Skutečný vědec pokládá všechno za stejně důležité. Ve výsledku se stávající skuteční vědci stanou mystiky budoucnosti. Jedinou podmínkou je – věrnost pravdě.

Rozvoj genetiky a bioniky dělá stále důležitější etiku a vědomí. Je pro nás opravdu důležité vědět, co dělá člověka člověkem.

Otázka: Jak se výstup za hranice zřejmých plánů reality vztahuje k odhalení nebo osvícení?

Odpověď: V hrubých rysech, odhalení nebo osvícení to je stav, ve kterém pocit „JÁ“ přechází od omezeného lineárního materiálu k nelineárnímu, nekonečnému a ne-formě. V něm „JÁ“ přechází z viditelného na neviditelné. Dochází k tomu v podobě proměny poznání a identifikace od vnímání formy jako objektivní a reálné k poznání

dokonalé subjektivnosti jako konečné reality.

Absolutní a věčné přesahuje objektivitu i subjektivitu a nachází se za hranicemi poznání. Ve staré duchovní literatuře se nazývá Nejvyšší Duch. Z Nejvyššího Ducha pochází vše ztělesněné i neztělesněné; veškeré vědomí i poznání; veškeré bytí; Vše Jsoucí, mající nebo nemající formu; vše lineární i vše nelineární; vše generované tvořením; všechny možnosti a fakta. Vyšší přesahuje existenci nebo neexistenci; bytí nebo podstatu všech bohů, ráj i duchovní formy, bohy i duchovní symboly. Božskost je generována Bohy, Bohové jsou generováni Nejvyšším Duchem.

Následující část: [Kapitola 21. Bytí: tvoření a evoluce](#)